

MS. WILKINSON CALLED ME NEPHEW

BLADEFREGA

திருமதி WILKINSON என்னை மருமகன் என்று அழைத்தார்

THE FAMILY · 12

இது ஒரு வெதுவெதுப்பான ஞாயிற்றுக்கிழமை, 23 ஆகஸ்ட் 2026, மற்ற பல ஞாயிறுகளைப் போலவே.

விரைவான மதிய உணவு ஒரு சலுகை அல்ல, ஒரு சடங்கு. மதியம் சிறிது ஓய்வு ஒரு விதிவிலக்கு; எதிர்பாராத ஒரு நிகழ்வுக்குப் பிறகு, காலையில் வழக்கத்துக்கு மாறாக அதிகமாகச் சுரந்த டோபமைன் அளவு இயல்புக்குத் திரும்புவதற்காக மட்டுமே அது அனுமதிக்கப்படுகிறது: இன்று, என் தாய் Gillette-உடன் தொடர்புடைய ஒரு தேடலுக்கு, Bing என் பக்கங்களில் ஒன்றை இணையத்தில் முதல் இடத்தில் வைத்தது.

இரண்டாம் இடத்திலிருந்து, என் தாத்தா பார்க்கிறார், புன்னகைக்கிறார்.

அவர் கோபமாக இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

King Camp Gillette 9 ஜூலை 1932 அன்று இந்த உலகை விட்டுச் சென்றார் என்பதையும் இன்று கண்டுபிடித்தேன்.

அந்தத் தேதியைப் படித்த கணத்தில், நான் கிட்டத்தட்ட நாற்காலியிலிருந்து குதித்துவிட்டேன்.

என் சொந்தத் திட்டமான gillettenarrative.com, 9 ஜூன் 2026 அன்று பிறந்தது.

அவர் இறந்து தொண்ணூற்று நான்கு ஆண்டுகள் கழித்து.

மேலும், எனக்கு நானே செய்துகொண்ட
ஒப்பந்தங்களின்படி, 2058-இல் திட்டமிடப்பட்டிருக்கும்
என் சொந்தப் புறப்பாட்டுக்கு முப்பத்து மூன்று
ஆண்டுகள் முன்பு.

தேதிகள் ஒன்றையொன்று நெருங்கத்
தொடங்கும்போது, எதிர்பாராத துல்லியத்துடன் அவை
ஒன்றோடொன்று பொருந்தத் தொடங்கும்போது,
வேறொரு வழிமுறையும் செயல்படக்கூடும் என்று
நம்பத் தோன்றுகிறது — நாம் பழகிவிட்ட
வழிமுறைகளுக்கும் அதன் தோற்றத்துக்கும் சிறிதும்
ஒற்றுமை இல்லாத ஒன்று.

இப்படிப்பட்ட தருணங்களில் எப்போதும்போல,
ஆங்கில மொழி ஜாஸ் இசை எனக்குத் துணையாக
இருக்கிறது.

இயற்கையின் சாதாரண விதிகளால் என் குடும்பத்தின்
கிட்டார்களும் மாண்டலின்களும் மௌனமாகிவிட்ட
இப்போது, என் மனம் இயல்பாக ஏற்றுக்கொள்ளும் ஒரே
இசை அதுதான்.

பிறகு என் ஈமெயிலைத் திறக்கிறேன்.

கூர்மையான ஓர் அடி நேராக இதயத்தில் விழுகிறது.

Samantha, London-இலிருந்து எழுதுகிறார்.

அவர் திருமதி Wilkinson-இன் பேத்தி.

என் Maggie அத்தை.

குறுக்கிட்ட வாள்களின் சீமாட்டி.

சில காலத்துக்கு முன்பு, தன் முழுக் குடும்பத்தின்
முன்னிலையில், என்னை மருமகன் என்று அழைத்த
பெண்மணி.

அவருடைய செய்தி எளிமையானது.

திருமதி Maggie Wilkinson காலமாகிவிட்டார்.

என் எதிர்வினையை முன்கூட்டியே ஊகிக்கும்
அளவுக்கு என்னை நன்கு அறிந்திருந்ததால்,
அவருடைய சொந்த வேண்டுகோளின்படி, அடக்கம்
நடந்து முடிந்த பிறகே அந்தச் செய்தி
தெரிவிக்கப்பட்டது.

நாங்கள் ஆங்கிலேயர்கள்.

ஒரு கண்ணீர்த் துளி தன் இடத்தைக்
கண்டுகொள்கிறது.

மரணம் ஒருபோதும் அழகான விஷயம் அல்ல.

அது நீங்கள் ஒருபோதும் முழுமையாக எதிர்பார்க்காத
ஒன்று, அவ்வளவுதான்.

என் வாழ்க்கையில் நான் சந்தித்த எல்லாப்
பெண்களுக்கும் நடுவே, உறவால் கிடைத்த இந்த
அத்தை ஒரு சிறிய அத்தியாயத்தை மட்டுமே
நிறைத்தார்.

ஆயினும் அவருடைய பங்கு இன்றியமையாதது.

உயர்குடிப் பண்பு பட்டங்களிலும்,
குலச்சின்னங்களிலும், மரபுவழிச் சலுகைகளிலும்
மட்டுமே காணப்படுவதில்லை என்பதைப்
புரிந்துகொள்ள அவர் எனக்கு உதவினார்.

அது நடத்தை நயத்தில் இருக்கிறது.

அது நடந்துகொள்ளும் விதத்தில் இருக்கிறது.

ஆங்கிலம் பேசுவோர் பெரும்பாலும் aplomb என்று
அழைக்கும் அந்த நிதானமான கம்பீரத்தில் இருக்கிறது.

அதற்கு இன்னும் எளிமையான ஒரு சொல் உண்டு.
கண்ணியம்.

இந்தக் கடிதத்தை நான் அவருக்கு எழுதுகிறேன்.
அவருடைய குடும்பத்துக்காக.

எனக்காக.

ஒருநாள் இங்கே வந்துசேரக்கூடிய ஒவ்வொரு
வாசகருக்காகவும்.

மனப்பாடமாக நினைவில் இருக்கும் ஒரே ஒரு
வாக்கியத்துடன் தொடங்குகிறேன்:

நாம் சந்திக்கும் மனிதர்களால்தான் நாம் இப்படி
இருக்கிறோம், அதை யாராலும் நம்மிடமிருந்து
பறித்துவிட முடியாது.

உறுதியைத் தேடும் நோயாளிகள் மனமுவந்து
வழங்கும் அதிகாரத்தை மருத்துவ நூல்கள்
பெரும்பாலும் தவறாகப் பயன்படுத்துகின்றன.

வசதியானதையே அவை அடிக்கடி நமக்குச்
சொல்கின்றன.

முக்கியமானதை அரிதாகவே.

பிறப்பு முதல் ஐந்து வயது வரையிலான
குழந்தைகளுக்கு நினைவுகள் இல்லை என்கிறார்கள்.

தேவையான அறிவாற்றல் கட்டமைப்புகள் இன்னும்
வளர்ச்சியடையாததால் அவற்றால் நினைவுகளைத்
தக்கவைக்க முடியாது என்கிறார்கள்.

அந்தக் கோட்பாட்டின்படி, நம் ஒவ்வொருவரும் ஐந்து
ஆண்டுகால இருளைச் சுமந்துகொண்டிருக்க

வேண்டும்.

ஆயினும் என் தாயிடம் வாங்கிய அறைகள் எனக்கு நினைவிருக்கின்றன.

மழலையர் பள்ளி ஆசிரியைகளிடம் வாங்கிய அறைகளும் நினைவிருக்கின்றன.

எண்ணிக்கைகள் நினைவில்லை.

அவை இரட்டைப்படையில் தொடங்கின, ஒருபோதும் ஒற்றைப்படையில் முடிந்ததில்லை.

பெரியவர்களாக நாம் வாங்கும் அடிகளும் ஏறக்குறைய அதே விதமாகவே இயங்குகின்றன.

யாரும் அவற்றை எண்ணுவதில்லை.

நினைவு அவற்றைப் புள்ளிவிவரங்களாகச் சேமிப்பதில்லை.

அது அவற்றை அமைதியாக ஆன்மாவுக்குள் வைப்புச் செய்கிறது.

பல ஆண்டுகள் கழித்து, அவற்றை எழுத்தாகத் திரும்ப எடுக்கிறது.

விடைபெறுகிறேன், Maggie அத்தை.

உங்கள் பயணம் இனி எங்கே தொடர்கிறதோ, அங்கே நீங்கள் வரவேற்கப்படுவீர்களாக.

நீங்கள் அவற்றின் கீழே கடந்துசெல்லும் நாள் வரை வாள்கள் குறுக்கிட்டபடியே இருக்கும்.

இறுதி விடை.

உங்கள் மருமகன்.

Ferdinando Frega
Gillette Man ✂️